

Zaměstnané ruce

Jeli jsme teď v sobotu na rodinnou návštěvu. Takovou tu klasickou s obědem, bez zvláštního programu, kdy jde hlavně o to, abyste společně poseděli a popovídali si. Když jsem balila věci na cestu, zapřemýšlela jsem, jestli si mám vzít s sebou malý quilt, který šiju ručně. Budeme dlouho sedět a ruce budou zahálet. Ale je to vůbec vhodné? I když je to rodina? No ale co by ne, právě proto, že to je rodina! Nakonec jsem quilt s sebou nevezala spíš z důvodu, že jde o práci, nad kterou musím přemýšlet, hledat, jak pokračovat dál. O práci, kterou ráda dělám v klidu a tichu.

Mé dilema mě ale dovedlo ke vzpomínání na dobu, kdy bylo běžné, že ženy s sebou všude nosily pletení, vyšívání, háčkování, nebo třeba i roztrhanou ponožku, navlečenou na hříbku. Jakmile se někde na chvíli usadily, vytáhly svou práci z tašky, aby upletly dvě tři řady, nebo taky půlku rukávu, když byla čekárna u doktora plná lidí, nebo vlak měl zpoždění větší, než bylo obvyklé.

Ženy nosily s sebou ruční práce, když šly ke kamarádce na kávičko i když šly s dětmi na písek, háčkovalo, pletlo, drhalo a šilo se ve vlaku i o školní přestávce. Na cinkání jehlic, praskání jehly a na rozhovory o kvalitě a dostupnosti pletací příze, vyšívací bavlnky, kanavy a různých vzorech a předlohách se zkrátka dalo narazit všude. Asi to vůbec nebyla špatná finta proti stresu z dlouhého čekání. Pravda, jen pro ženy. Chlapi si mohli čas krátit leda tak balením cigaret.

Když vzpomínám na chvíle s babičkami, kdy mi vyprávěly příhody ze svého dětství, ze svého života, většinou se mi vybaví, jak u toho šily, žehlily, krájely nudle, loupaly jablka. Vidím jejich upracované ruce, které nebyly chvíli v klidu. Krásné ruce.

A když se širší rodina sesedla kolem stolu, pokud jsme tedy nehráli oblíbené žolíky nebo kanastu, málokteré ruce zahálely. Každý se něčím zabýval, i kdyby jen listoval novinami nebo si vykládal pasiáns.

Lidé se odjakživa scházeli u drhání peří nebo na přástkách, nebo u dalších prací. Nebo při domácí výrobě vánočních ozdob, umělých květin či navlíkání korálků na výdělek. Chvíli

pracovali a u toho si povídali nebo zpívali, a třeba i hráli různé hry. Práce se musela udělat a pospolu to bylo zábavnější, nehledě na to, že se ušetřilo za topení i svícení. Nebylo to jako dnes, kdy se scházíme jen za zábavou, a ruce odpočívají.

Ale vlastně, vždyť ony ty ruce dnes neodpočívají. Jsou pilně zaměstnané; třímají mobily, píší sms a maily, surfují po internetu.

Jen té pospolitosti při setkáních jako by ubylo.

Vyšlo na Zvířetníku 14. 8. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/rucni-prace-cxg-/p_zviretnik.aspx?c=A180813_200828_p_zviretnik_kosa